

O izbiri barv. Vsak naris dobí obarvan več življenja. Ni pa vse eno, kako se barve ena zraven druge postavijo. Za odzadje (Hintergrund) rabi se navadno bleđi tuš, črnilo z vodo, kavina voda ali tobakov sok. Primerne zveze različnih barv so: (rudeča in višnjeva), (pomarančna in ultramarin), (rudeča, višnjeva in rumena je najlepša in najvažnejša zveza, ki se nahaja v vseh slogih), (rudeča, zelena in rumena, posebno zlatorumena), (višnjeva, rudeča, zlata in bela je prav lepa zveza, ki se nahaja posebno v alhambrinih ornamentih). Paziti pa je treba pri slikanji, da se ne jemlje višnjeve in zelene barve v usta, kajti hud strup so! Treba je torej imeti pred soboj kozarec vode za snaženje čopičev; dobro je tudi papir z gumijem prilepniti, da pri slikanji ne dela robov. — To veljá za slikanje z vodenimi barvami; kako pa naj se ravna z oljuatimi, vediti morajo umetniki, slikarji natanko.

O pomeni barv. V človeškem življenji imajo tudi barve različen pomen; tako pomeni črna žalost, bela nedolžnost, rumena ljubosunnost, rudeča srčnost in ljubezen, škrlatna srd, vijolična otožnost, višnjeva zvestoba, zelena upanje.

O porabi barv. Barve se ne rabijo samo pri slikanji različnih podob; potrebujejo se tudi pri tehničnem risanji, pri izdelovanji različnih črtežev. In sicer se s karminom prevleče zidovje, les z gumiguti ali žgano sieno, pota s sepijo, železo z berlinsko višnjevo, vrti in travniki s zelenim volkom (Grünspan), gozd s zeleno in rujavim tušom, voda z višnjevo.

Barve izbrali so si tudi národi, države, dežele in mesta za ločitev. Tako ima Avstrija črno in rumeno na svoji zastavi. Francoska, ruska in Kranjska je rudeča, modra in bela. Nemčija ima rudečo, črno in belo (rumeno), Italija in Ogerska rudečo, zeleno in belo, Štajerska in Ljubljana belo in zeleno.

Celó pri obleki je barva važna. Črna je bolj za zimo, ker solnčne žarke zeló obdrži; bela za poletje, ker žarke naj bolj odbiva. Barvo pa naj bolj obdrži siva obleka. Krasotice belolaske izvolijo naj si zeleno in višnjevo obleko, črnolaskam pa se bolj podá rudeča in rumena obleka.

D o p i s i

Iz Štajerskega. (Dalje in konec.) *F*) Raznoterosti. Njih Veličanstvo presvitli cesar so podarili za sezidane šole v Vuhreti 300 gold., za ono na Ptujski gori 200 gold., štajerska hranilnica podarila pa je 500 gold. — Društvo za varstvo živali je podarilo gosp. Jos. Weiss-u, defenetivnem podučitelju v Celji, 25 gold. v priznanje njegovega vspešnega delovanja na tem polji. — Umrli je v 12. dan junija gosp. Ivan Nedeljko, kaplan v Šmartinu pri Vurbergu. Ranjki je precej burno živel. Rojen l. 1849. pri sv. Križi pri Ljutomeru, vstopil je po dovršeni gimnaziji v Mariborsko bogoslovje, katero pa je čez dve leti zapustil ter nastopil službo pomožnega učitelja pri Veliki nedelji. Ko se je l. 1874. osnoval v Gradci enoletni praktični učiteljski tečaj, podal se je tudi on tje. Leta 1875. prišel je za začasnega učitelja v Hoček pri Mariboru. Tu postal je tudi marljivi sodelatelj »Slov. Učitelja«. Pa že l. 1876. obesil je učiteljstvanje zopet na klin ter se vnovič podal v Maribor v bogoslovje. Ko je bil posvečen, služboval je za kaplana v Šmartnu pri Slovenjgradci, a potem pri Vurbergu, kjer ga je smrt rešila. Naj v miru počiva! — Národni okr. šol. svet v Ptujci se krepko poteguje za to, da se od neke prejšnje uradne učit. konference storjeni sklep, da se pouk v nemščini v ptujskem okraji ne pričnija pred 4. šolskim letom, tudi res izpelje. Tudi zoper telovadbo v šolah na deželi se je ta okr. šol. svet izrekel. — Zavoljo ošpic so se morale zapreti šole v Trbovljah, Vodah, pri sv. Katarini, v Ločah, Celji in Teharjih, zavoljo difteritis pa pri sv. Janezu v Sagganthalu. — Predsednik štaj. učit. zveze, nadučit. Jos. Petz, pozivlja vse one učitelje, kateri so naredili nekadajšku skušnjo za mestne ali glavne šole a še zdaj služujejo, da naj mu to v lastnem interesu v kratkem naznaniti blagovolijo. — Mej nemškimi učitelji na Štajerskem vrè. Mnogi postali so namreč nezadovoljni s »Paedagogische Zeitschrift«, ter hoté izdavatí nov list kot gla-

silo in lastnina štaj. učit. zveze.*) A nad tem velik vriš in hrup nekaterih! Zadnja (17.) številka »Paedag. Zeitsch.« rotí in pridúša svoje verne, naj se ne dajo omajati, naj ji stojé zvesto na strani. (Priznati pa se mora, da so na strani nezadovoljnejšev najboljše Graške učit. močí.) No, če se to že na zelenem lesu godí, kaj še le potem na suhem! Če so že Nemci sami postali s tem listom nezadovoljni, kaj naj porečemo še le mi Slovenci, posebno, odkar ima krmilo njegovo v rokah nekov Ferd. Fellner. Kajti, mej tem, ko so vsi prejšnji uredniki (posebno g. Trunk) bili že vsaj nekoliko pravični in milostljivi nam Slovencem, obseva zdanjega pravi »furor teutonius«. Navedem naj vam o njegovi mrznji proti vsemu, kar po slovenstvu diší, le en vzgled! Vedno je dozday prinašal ta list med pismenimi vprašanji sposobnostnih skušenj v Gradci tudi ona iz slovenščine. A g. Fellner? Dal je ponatisniti pač ona iz francoščine in angleščine, a o slovenskih ni ne duha ne sluha. Se vé, ker nima ta list mej Slovenci nobenega naročnika, — pač pa mnogo na Francozskem in Angležkem. Ka-li? Kaj naj storimo mi Slovenci pri tem »boji«? Na katero stran naj se vržemo? — No, mislim, da na stran — »Učit. Tovaríša«. On naj bo naše glasilo, njega podpirajmo, njega razširjajmo. Nemci pa naj si izberó glasilo, kakoršno jim ljubo. Dobička ne bode za nas pri tem »boji« nikakoršnega. Kajti če tudi začne izdavati »štaj. učit. zveza« svoj list, imeli bodo glavni vpljiv na list vedno le Graški učitelji, glavni urednik lista ostal bo vedno nemški Graški učitelj kot do zdaj, nikdar pa ne bode kakov Slovenec. Za to je kakoršna koli taka prememba, za nas kakor pravi nekov drastičen prigovor: »ghüpfte, wie springte« in lahko ostanemo pri tem boji »kühl bis ins Herz hinein?« — Poročal sem že, da prinaša Graška »Tagespost« vsako drugo nedeljo eno stran priloge kot »Unterrichtszeitung«. Priznati se mora, do se do zdaj ta priloga že dobro obnaša. Pred ne dolgim je govorila v dolgem članku za to, da se naj na ljudskih šolah pri telovadbi zapoveduje po vojaški, a ne več v posebnem telovadskem jeziku, češ, naj se otroci že v mladosti privadijo poznejše vojaške komande in ker je mnogo mnogo učiteljev vojakov, katerim je gotovo neprijetno v šoli tako, pri vojakih pa drugače zapovedovati. Tudi o uredbi naših glavnih počitnic je spregovorila besedo. Žal, da se je pisatelj tega članka oziral le na šol. okraj Gradec (mesto.) Pritoževal se je namreč, zakaj so počitnice na srednjih šolah drugačne, kot na narodnih. Kaj bi bil še le pisatelj rekel, ko bi se bil ozrl nekoliko na deželó?! Tà bi bil našel strašne rečí. Pri zidanji babilonskega stolpa menda ni bilo večjih zmešnjav, kot je pri nas na Štajerskem s počitnicami. Smelo trdim, da ga ni učitelja na Štajerskem, ki bi znal počitnice kake poljubne ljudske šole za trdno določiti. Imamo namreč troje glavnih velikih počitnic z nekaterimi pododdelki. Na nekaterih ljudskih šolah so glavne počitnice od 31. jul. do 15. sept., na drugih od 1. sept. do 15. okt., na tretjih od 15. sept. do 1. nov. V vzgled navedem tri ne mnogo čez 2 uri narazen ležeče šole: Celje (mesto), Vojnik (okr. Celje okolica) in Črešnice (okr. Konjice). V Celji sklenejo šole 31. jul. ter jih začné 15. sept., v Vojniku sklenemo 31. avg. ter začnemo 15. okt., v Črešnovcih pa sklenejo tedaj, ko se v Celji zopet začné, t. j. dné 15. sept. Tako ima skoro vsak šol. okraj svoje »posebno pečenko«. Tà bi bilo pač treba družega Herakleja, ki bi ta Avgijev hlev nekoliko očistil. *Tone Brezovnik.*

Iz Štajerskega. (Pedagogično književno društvo.) — Ako se ozremo na dozdanjo našo pedagogično književnost, in ako v poštev vzamemo vse težavne zapreke, ki so nas ovirale, tedaj moramo pač vsi priznavati, da smo v tej stroki precej napredovali. Po prizadevanji posameznih rodoljubnih in trudoljubivih mož, mej katerimi se v prvej vrsti odlikujejo gg. Andrej Praprotnik, Ivan Tomšič in Ivan Lapajne, nam je v primeroma zelo kratkem času vzraslo obilo dobrega sadú.

Toda, ako besedo »slovstvo« vzamemo v strogem pomenu, tedaj smemo to, kar imamo, imenovati še le podlogo našemu pedagogičnemu slovstvu. Naše polje v tej stroki je prav za prav še le iztrebljeno, izorano, povlečeno; vsega drugega nam še manjka. Naše pedagogične literature ne smemo tako dolgo smatrati kot dozorele in (za vse naše potrebe) dovolj razvite, dokler v tem dziru ne bodedo postali popolnem nezavisni od inostranskih, oziroma od nemškega slovstva: kadar slovenskemu pripravniku ali učitelju, hotečemu pripravljati se za svoj poklic ali se v njem nadalje izobraževati, ne bode v ta namen treba sezati po tujih pomočkih, marveč bode v domačem slovstvu za tó našel vseh potrebnih sredstev. K temu pa ne zadostujó edine šolske knjige za učiteljišča, katerih vseh sicer itak še tudi nimamo.

Nam manjka pred vsem znanstveno-pedagogične literature, temeljitih strokovnih knjig. Ono malo, kar je iz te stroke napisanega po naših šolskih listih, nam dolgo še ne more zadostovati.

*) »Paedagogische Zeitschrift« je lastnina Graškega mestnega učit. društva, katero si tudi vsako leto med sabo vóli urednika.

Pa tudi naše šolsko slovstvo (obsegajoče učne knjige, pomožne in navodne knjige za učitelja pri poučevanju), — dasiravno so nam nekateri marljivi šolski pisatelji, osobito g. Lapajne, že precej v to vrsto spadajočih knjig oskrbeli, — v obče ni posebno obilno. Posebno izvirnega imamo ta le malo. Pa ko bi vsaj za vsak predmet vse odlične nemške knjige poslovenjene imeli, da bi jih učitelj iz vsakega predmeta imel več na izbiro!

V slovstvu za mladino, v katerem se razni letniki »Vrtčevi« pred vsem odlikujejo, živo pogrešamo »knjižnice za mladino«, to je zbirke večjih povestij. Takih knjižic imamo do zdaj še malo, in še mej temi jih veliko ni priporočila vrednih.

Ako pa hočemo razvoj našega pedagogičnega slovstva izdatno pospešiti, ne smemo literarnega delovanja v tem oziru prepuščati slučaju in pa volji posameznih šolskih pisateljev, ampak vsi učitelji in prijatelji šolstva morajo se združiti — kajti le z združenimi močmi bomo mogli kaj res izvrstnega na dan spraviti, — in ustvariti neko literarno središče, s pomočjo katerega se bode to literarno delovanje vsrilo redno, po določenih pravilih. In kdo more trditi, da se tak trud ne izplača, da pedagogično slovstvo za nas ne more biti takó važno, da bi se osnovalo posebno društvo v njegovospéh!

Misel, da bi se ustanovilo slovensko pedagogično književno društvo, stara je že več let, — in celó v naj novejšem času se je z novič sprožila, — ali žalibog! da je do zdaj ostala samo — želja. Nekdaj se je v tem listu ugovarjalo, da imate tudi »Národna šola« in »Slov. učit. društvo« v svojih pravilih izražen namen, izdajati pedagogične knjige; a koliko ste ti društvi v tem oziru že storili? Znanstveno-pedagogične knjige bi se vé da izdajala lahko tudi »Matica«, a dozdej še v tej zadevi ničesar ni storila, in v obče se pri obširnej svojej nalogi na to važno stroko tudi ne more toliko ozirati, kakor bi to treba bilo.

Ali bi si pa novo društvo sploh moglo pridobiti toliko udov, da bi moglo svojemu namenu po vsem ustrezati, in ali bi ne škodovalo drugim našim literarnim društvom? Po naših mislih bi vsak slovensk učitelj (pa tudi drugi šolski prijatelji) rad k temu društvu pristopil, to pa zlasti potem, ako bi se deležnina ne nastavila previsoko (2 gold.), in ako bi se število naših šolskih listov na 1 reduciralo. Drugim društvom pa bi novo društvo po naših mislih ne prizadevalo nobene, ali vsaj ne znatne škode.

A kje naj si društvo pridobi potrebnih knjig in rokopisov? Že zgoraj smo nekako omenili, da imamo v literaturi naših bližnjih sosedov v tem oziru nevsahljiv vir, iz katerega naj pred vsem zajemajmo. Pa tudi izvirnih del pridobi si društvo lahko s tem, da si med svojimi udi vpelje in loči posebno vrsto, namreč stalne društvene pisatelje, ki bi bili zavezani, za društvo spisati toliko in toliko na leto. In takih zmožnih pisateljev nam gotovo tudi ne manjka.

Naš nasvét je torej ob kratkem ta:

V našem središču, v beli Ljubljani naj se ustanovi posebno pedagogično-književno društvo vospéh domačega pedagogičnega slovstva.

Društvo naj ima nalogo, izdajati in pospeševati izdavanje: *a)* znanstveno-pedagogičnih knjig (pedagogična ali učiteljska knjižnica); *b)* šolskih (učnih) knjig za učence in učitelju pri pouku v posameznih predmetih pomožnih knjig in navodov; vse to pa za ljudske in meščanske šole; *c)* mladini primernih knjig (knjižnica za mladino).

O osnovi društva le toliko omenimo, da bi naj boljše bilo, ko bi bila čisto priprosta, da bi društvo bilo bolj podobno privatnemu klubu, kakor pa velikemu društvu po vzgledu »Matic« in drugih naših literarnih zavodov z obširnimi manipulacijami. Nekoliko sposobnih móž v Ljubljani naj bi imelo vso skrb v rokah: s poslano naročnino bi zalagali rokopise, jih urejevali in razpošiljali tiskane knjige i. t. d. Občinstvo pa bi se naj na knjige naročevalo kakor na časnike.

Da se važna stvar ne pozabi in enkrat za vselej reši, so slovenski učitelji in šolski prijatelji prošeni, svoje mnenje v tej zadevi v »Uč. Tov.« obznaniti.

J. Lo — r.

Iz Koperskega okraja. V dan 6. t. m. bilo je v Lokvi na Krasu učit. zborovanje. Udeležilo se ga je 20 društenikov. Predsednik otvori ob 10. uri zjutraj zborovanje s primernim nagovorom; pozdravi goste iz Kranjske, Tržaške okolice in Istre. Preide se na dnevni red. Tajnik prebere zapisnik prejšnjega zborovanja. G. Kantè razpravljal je: 1. o zgodovini v ljudskej šoli sploh, in 2. kako se zgodovina v ljudskej šoli poučuje. Drugi, praktični, del bil je jako zanimiv in poučljiv, a v prvem delu se je g. referent previsoko nad ljudsko šolo spel, kar je tudi debata pokazala. — G. Hrovatin je nas seznanil z raznimi boleznimi v ljudskej šoli. Pokazal je nam vire tistih. Pogrešali smo le, kar je glavno, pouka o načinu, kako bolezni, saj nekatere, odpraviti, ali saj kolikor toliko zmanjšati. Vsled debate se je nekoliko o tem popravilo. O petji v ljudskej šoli se ni razpravljalo! Razni nasvétí: G. Kantè vpraša, ali so stenske table potrebne;

zbor priterdi. Društvenik iz Istre interpelira predsedništvo, zakaj se udje k zborovanjem pismeno ne vabijo, in ali se misli se nadalje protipostavno ravnati. Predsedništvo obljubi ude k zborovanjem v prihodnje pismeno vabiti, kar ves zbor odobri. Določi se za prih. zborovanje v oktobru Nabrežina. Predsednik zatvori zborovanje s trikratnim slavovzklikom na presvitlega vladarja. Sledil je skupen obed. Tu se je prepevalo, napivalo, govorilo. Mej govori je vzbudil splošno pozornost oni g. Hrovatina. Govornik pozivlja tovariše k pristopu Koperskega učit. društva. Vpiše se jih koj 10, reci: deset! Slava vzajemnosti! In ti bratovsko učit. društvo na Krasu rasi, cveti, obroduj obilo dobrega sadu!

Iz Senožeč. (Med učence je tresčilo.) »Slov. Nar.« se piše: Tukajsnja šolska mladež zbrala se je v torek dné 30. junija t. l. — 200 na število — s svojim učiteljstvom k običajnej šolskej maši. Gredé v cerkev nij padal dež, a kmalu po pričetej maši jelo je precej hudo liti. — Čedalje večja tmina vlada v božjem hramu, dež zmirom bolj naliva, — vmes pa se bliska in grmi, da je grozno slišati. A razburjena narava zunaj ne oplasi brezskrbne dece, krepko doné nje mili glasovi Večnemu v slavo in mogočno se glasé vzvišenih orgelj milobni akordi. Napoči maše najsvetejši obdel: povzdigovanje! Vse kleči, ravno končá se pesem in obmolknejo orglje, — sveta tišina biva po vsem sv. hramu . . . Kar — oj groza! hipoma razsveti strašni žar neba ves posvečeni prostor — in kmalu za njim razlega se zamolklo doneč pok, pok strašno čudno gromeč. Skozi vrata tresčilo je v cerkev: blisk razcepivši se tu v dva dela, — udari na levo v krstni oltar in odtrga od mramornatega kamna precejšen kos ter okruši malo zidu; na desnej pa šine pod kor ter tam zraven stebra klečočemu davkarskemu slugi održe čevelj, mu vname cunje na nogi in levo hlačnico, potem pa šviga v sredi po cerkvenem tlaku sim ter tjà, dokler ne najde odvéda v zvoncu, visečem zraven vrat zakristijskih . . . In kaj zdaj? Kdo naj opiše vse to, kar sledilo je dogodku, situaciji primerno?! — Otroci ležali so vsi povprek omamljeni po tléh, ljudje v klopéh pa — za vsem kacih 25 — ostali so nekaj trenutkov omamljeni na svojih prostorih . . . A ko se vrne zavednost, tedaj zasliši se vpitje, čedalje bolj glasno in obupno, in jok, ki ti pretresa vse osrče. Zaman je bilo zdaj vse prigovarjanje, zaman vsako tolažilo: v divjem kriku beže otroci iz cerkve ter se smrtnobledi razprše na vse kraje: nekaj jih beži v šolo, nekaj v hiše cerkvi obližne itd. Vmes pa pritekó starši, bledih in upalih lic, v cerkev, povprašujoč po svojih sinčkih in hčerkah. A teh le malo je bilo več v cerkvi! Le mala čredica ostala je še tu, tresoč se po vsem života, milo ihtéč in moleč na kolenih. Prizor neopisljiv! (Navzlic občenemu neredu završila se je vendar redno sv. maša.) — V prvem strahu — strah noge celi — niti nijso koj čutili otroci bolečin na svojem telesu, marveč — kakor užé omenjeno — v divjem begu poiskali so si v najhujšem nalivu varnega zavetja. A tu z nova krik, jok in stok! Nekateri so čakali, drugim nij rabila roka, zopet drugi pa nijso mogli hoditi; morale se jih je prenesti na njihov dom. Občna zmešnjava!

Toda drugih zlih nasledkov, razen malo oškodovanih oblačil — hvala Bogu — ta strašna dogodka ni imela. V par dnéh bili so otroci zopet popolnem zdravi in stare nravi. A tako njim, kakor i drugim, ki so bili v 30. dan junija t. l. navzočni v cerkvi, bode ta dan v živem spominu ostal do poznih let.

G—.

Iz Ljubljanske okolice. Znano je, da nam je letošnjo vzpomlad nemila smrt pobrala priljubljenega okrajnega šolskega nadzornika gosp. Antona Wizjaka. Kaj je bil on svojim učiteljem, vedó predobro le oni, kateri so imeli priliko kdaj z njim občevati in se razgovarjati. Po svojem ljubeznjivem, pomirljivem in pravičnem ravnanju postavil si je mej svojimi učitelji spomin, katerega si dozdaž še ni kak nadzornik v tej meri pridobil, kakor rajni Anton. Zato se lepa in vzvišena misel in navada ni prezrla spominjati se blagih tovarišev, katerih mrtvo truplo se je materi zemlji izročilo po dnevih truda in trpljenja čakajočih dneva vstajenja. Kajti s tem mi očitno kažemo, da vez, katera nas je v življenji vezala, mrzla roka smerti ni pretrgala. Da bi tedaj učitelji spoštovanje, hvaležnost, ljubezen in udanost do svojega umrlega tovariša - nadzornika javno pokazali, naprosili so v ta namen slovesno mašo zadušnico za rajnim nadzornikom v cerkvi sv. Petra v Ljubljani, katera se je tudi 6. dan t. m. z azistenco ob 9. uri služila. Zbralo se je v ta namen omenjeni dan v cerkvi obilo učiteljev iz okolice, pa tudi nekateri njegovih tovarišev iz Ljubljane so se udeležili tega opravila. Kako je bil rajni spoštovan, pokazalo se je pri tej priliki tudi v tem, da je sam v. č. g. okrajni glavar pl. Wurzbach in okrajnega glavarstva tajnik č. g. M. Šlibar osebno se udeležil tega opravila. — Spodobi se tedaj, poštenega — pokojnega Wizjaka — v vednem spominu ohraniti, kajti on ni živel toliko sam za se, ampak za vse, kolikor je le premogel. — Njegovo geslo je bilo, ničesa delati na videz, v besedi povedati, kar serce misli, resnico ljubiti in se krivice varovati; vsakemu brez povračila dobro storiti, in rajše krivico potrpeti, kakor jo drugim delati. Blag mu spomin!

Iz Ljubljane. V mestni šolski svet v Ljubljani bila sta 4. t. m. v seji mestnega starejinstva na mesto odstopivših g. g. dr. Koesbacher-ja in Leskovic-a izvoljena: mestni odbornik in načelnik šolskemu odseku g. dr. Držić in c. k. profesor na realni g. Fran Levec.

V ravno tej seji je g. dr. Zarnik predlagal:

Slavni mestni zbor naj sklene: Šolskemu odseku naj se izroči v pretres sklep:

Deželnemu šolskemu svetu naj bi se oddala prošnja s temi navšoti:

1. V vseh razredih deških in dekliskih mestnih ljudskih sol naj bude odslej učni jezik za vse predmete slovenski jezik.

2. Nemški jezik naj bi se na podlagi slovenskega materinega jezika začel poučevati v III. razredu s slovenskim učnim jezikom.

3. Poučevanje v nemškem jeziku (poleg slovenskega) naj bi se od III. razreda naprej po vseh razredih nadaljevalo in izvrševalo tako, da bi n. pr. dečki iz IV. razreda mogli prestopiti v I. razred kake srednje šole ali v meščansko ali v obrtno šolo s slovenskim učnim jezikom, kjer pa je nemški jezik obližan predmet.

Dr. Zarnik pravi, da je njegov predlog le »restitutio in integrum«, kajti namerava le to, kar je bilo uže veljavno leta 1870., ko je namreč deželni šolski svet sklenil naznaniti po okrožnici, da je slovenski jezik učni jezik v vseh ljudskih solah na Kranjskem, izimši šole v Kočevji in Weissenfelsu.

— Letošnje šolsko leto se vsled ministerskega ukaza s 1. junijem t. l. tudi vse mestne ljudske šole ob enem s srednjimi šolami končavajo danes 15. t. m. Tudi v Ljubljanski okolici so danes ljudske šole zaradi otroških bolezní sklenile šolsko leto.

Razpisi učiteljskih služeb.

Na Kranjskem. V Kranjskem šolskem okraju bodo se začetkom novega šolskega leta 1882/83. za trdno ali začasno oddajale te-le učiteljske službe:

1. v enorazrednici v Zalem logi, v Žabnici, v Viševku in v Besnici s 400 gold. letne plače in s stanovanjem; 2. v novoustanovljeni šoli v Dupljah pri Tržici s 400 gold. letne plače in s stanovanjem; 3. druga učiteljeva služba na dvorazrednici (ustanovljeni začetkom prihodnjega šolskega leta) v Poljanah s 400 gold. letne plače in s stanovanjem. — Prošnje za vse te službe oddajajo se po postavni poti pri c. k. okrajnem šolskem svetu v Kranji do 20. avg. t. l.

V Kámeniškem okraju. Na enorazredni ljudski šoli v Nevljah oddaja se učiteljeva služba z letno plačo 400 gold. in s prostim stanovanjem. — Prošnje za to službo naj se predložé podpisane c. k. okrajnemu šolskemu svetu do 15. avgusta t. l. in sicer od takih prosilcev, kateri so uže v službi, po predstavljenem okrajnem šolskem svetu. C. k. okrajni šolski svet v Kámeniku v dan 1. julija 1882.

V okraju Ljubljanske okolice. V novoustanovljeni dvorazredni ljudski šoli v Šiški pri Ljubljani razpisuje se nadučiteljeva služba s 500 gold. letne plače, s 50 gold. službine dokaže in s stanovanjem v novejši šoli — potem druga učiteljeva služba s 450 gold. letne plače. — Prošnje oddajajo se po postavni poti pri c. k. okrajnem šolskem svetu za Ljubljansko okolico v Ljubljani do 26. julija t. l.

V Radovljiškem šolskem okraju. V dvorazrednici v Gorjah s 400 gold. letne plače in s stanovanjem. — Prošnje c. k. okrajnemu šolskemu svetu v Radovljici do 5. avgusta t. l. V enorazrednici v Kranjski gori služba s 450 gold. letne plače in s stanovanjem za trdno ali začasno. — V enorazrednici na Dobravi pri Kropi s 400 gold. letne plače in s stanovanjem. Prošnje do 15. avgusta t. l. na c. k. okrajni šolski svet v Radovljici.

V Litijskem šolskem okraju. 1. na trirazrednici v Zagorji III. učiteljeva služba s 400 gold. letne plače in s stanovanjem; 2. na enorazrednici v Žalni učiteljeva služba s 450 gold. letne plače in s stanovanjem; 3. na trirazrednici v Višnji gori II. učiteljeva služba s 500 gold. letne plače; 4. na enorazrednici v Policah učiteljeva služba s 400 gold. letne plače in s stanovanjem. — Prošnje oddajajo se c. k. okrajnemu šolskemu svetu v Litiji do konec julija t. l.

Premembe pri učiteljstvu.

Na Kranjskem. Gospodičina Amalija Regnat je za trdno postavljena na II. učit. službo v Šent-Rupretu. — Ravno tako tudi gospodičina Borovsky na I. učit. službo, — in gospodičina Helena Benedikt pa začasno na II. učit. službo v Kočevji.